06/05/2021

Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

- Δρ. Γεωργίου Παπαζάχου

Αντί άλλης Πασχάλιας ευχής, θα σας μεταφέρω τα χαρμόσυνα αναστάσιμα βιώματα του μακαριστού γέροντα Πορφυρίου, όπως τα έζησα μία Τρίτη Διακαινησίμου στο κελλάκι του. Πήγα να τον δω σαν γιατρός. Μετά την καρδιολογική εξέταση και το συνηθισμένο καρδιογράφημα με παρεκάλεσε να μη φύγω. Κάθισα στο σκαμνάκι κοντά στο κρεβάτι του. Έλαμπε από χαρά το πρόσωπό του. Με ρώτησε:

– Ξέρεις το τροπάριο που λέει «Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν....»;
– Ναι, γέροντα, το ξέρω.
– Πες το.

Άρχισα γρήγορα-γρήγορα, «Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Άδου την καθαίρεσιν, άλλης βιοτής, της αιωνίου, απαρχήν και σκιρτώντες υμνούμεν τον αίτιον, τον μόνον ευλογητόν των πατέρων Θεόν και υπερένδοξον».

– Το κατάλαβες;
– Ασφαλώς το κατάλαβα. Νόμισα πως με ρωτάει για την ερμηνεία του. Έκανε μία απότομη κίνηση του χεριού του και μου είπε:
– Τίποτε δεν κατάλαβες, βρε Γιωργάκη!
– Εσύ το είπες σαν βιαστικός ψάλτης... **Άκου τι φοβερά πράγματα λέει αυτό το τροπάριο: Ο Χριστός με την Ανάσταση Του δεν μας πέρασε απέναντι από ένα ποτάμι, από ένα ρήγμα γης, από μία διώρυγα, από μία λίμνη ή από την Ερυθρά θάλασσα. Μας πέρασε απέναντι από ένα χάος, από μία άβυσσο, που ήταν αδύνατο να την περάσει ο άνθρωπος μόνος. Αιώνες περίμενε αυτό το πέρασμα, αυτό το Πάσχα. Ο Χριστός μας πέρασε από τον θάνατο στη ζωή. Γι' αυτό σήμερα «θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, άδου την καθαίρεσιν». Χάθηκε ο θάνατος. Το κατάλαβες; Σήμερα γιορτάζουμε την «απαρχή» της «άλλης βιοτής, της αιωνίου» ζωής κοντά Του.**

Μίλαγε με ενθουσιασμό και βεβαιότητα. Συγκινήθηκε. Σιώπησε λίγο και συνέχισε πιο δυνατά:

Τώρα δεν υπάρχει χάος, θάνατος, νέκρωση, άδης. Τώρα όλα χαρά, χάρις στην Ανάσταση του Χριστού μας. Αναστήθηκε μαζί του η ανθρώπινη φύση. Τώρα μπορούμε και μείς να αναστηθούμε, να ζήσουμε αιώνια κοντά Του... Τι ευτυχία η Ανάσταση! «Και σκιρτώντες υμνούμεν τον αίτιον». Έχεις δει τα κατσικάκια τώρα την άνοιξη να χοροπηδούν πάνω στο γρασίδι, να τρώνε λίγο από τη μάνα τους και να χοροπηδούν ξανά; Αυτό είναι το σκίρτημα, το χοροπήδημα. Έτσι έπρεπε και μείς να χοροπηδούμε από χαρά ανείπωτη για την Ανάσταση του Κυρίου μας και τη δική μας.
Διέκοψε πάλι το λόγο του. Ανέπνεα μια ευφρόσυνη ατμόσφαιρα.

Μπορώ να σου δώσω μια συμβουλή; συνέχισε. Σε κάθε θλίψη σου, σε κάθε αποτυχία σου να συγκεντρώνεσαι μισό λεφτό στον εαυτό σου και να λες αργά-αργά αυτό το τροπάριο. Θα βλέπεις ότι το μεγαλύτερο πράγμα στη ζωή σου – και στη ζωή του κόσμου όλου – έγινε. Η Ανάσταση του Χριστού, η σωτηρία μας. Και θα συνειδητοποιείς ότι η αναποδιά που σου συμβαίνει είναι πολύ μικρή για να χαλάσει τη διάθεση σου.
Μου ’σφίξε το χέρι, λέγοντας:

Σου εύχομαι να «σκιρτάς» από χαρά, κοιτάζοντας πίσω σου το χάος από το οποίο σε πέρασε ο Αναστάς Κύριος «ο μόνος ευλογητός των Πατέρων»... Ψάλε τώρα και το «Χριστός Ανέστη».
Υστερόγραφο δικό μου.

«Αληθώς Ανέστη»!

Πηγή: Περιοδικό ΣΥΝΑΞΗ τ. 50/1994